

TABOETJE

Zelfhulpgroep “HODGKINAANDOENINGEN”

Driemaandelijkse nieuwsbrief – derde trimester 2012 – 25ste jaargang

Afdeling West- en Oost-Vlaanderen

Beste lotgenoten,

Buiten regent het momenteel pijpenstelen, één van die plensbuien waarvan we er deze zomer spijtig genoeg al veel te veel over ons heen kregen. Terwijl de regendruppels langs de ramen van mijn vakantiehuisje naar beneden rollen, heb ik mijn laptop bovengehaald om aan deze nieuwsbrief te werken. Op die manier maakt zo'n regenbui toch nog iets goed.

Heerlijk toch als men even stilstaat bij wat er tegenwoordig door de moderne technologie allemaal mogelijk is, het heeft echter ook wel zijn nadelen, werken kan nu van overal ter wereld, zelfs op vakantie.

We hebben het dit jaar als bestuur trouwens al razend druk gehad en dat niet alleen met de vele voorbereidingen van ons symposium dat doorgaat op 8 september in het Pand te Gent.

Na al die jaren - de lotgenotengroep bestaat ondertussen 26 jaar - vinden we het tijd om onze vereniging een nieuwe moderne look te geven. We zijn er ons van bewust dat we moeten innoveren om ook jonge patiënten te blijven bereiken.

Deze doelgroep zoekt meestal informatie via het internet, daarom hebben we beslist een volledig nieuwe website aan te maken. Onze webmaster is daar momenteel mee bezig, we hopen er eind dit jaar mee klaar te zijn.

Dit is niet niks, er is heel veel voorbereidend werk aan vooraf gegaan en er zijn heel wat bestuursvergaderingen nodig geweest om tot een consensus te komen; de website moet niet alleen mensen aanspreken maar ook qua inhoud goed zijn.

We hebben ook gekozen voor een nieuwe naam en zullen die op ons symposium bekendmaken. Natuurlijk hoort bij de nieuwe werking ook een nieuwe folder, daar zijn we volop mee bezig. De nieuwe folder moet klaar zijn tegen 8 september en wordt verdeeld onder de aanwezigen op ons symposium.

Tot nog toe beperkte onze werking zich enkel tot West- en Oost-Vlaanderen, we willen die in de toekomst uitbreiden tot gans Vlaanderen en hebben drie nieuwe bestuursleden kunnen warm maken om die taken op zich te nemen, de contactadressen van deze mensen zullen bekend gemaakt worden op onze nieuwe folder.

Onder de nieuwe bestuursleden een jonge Hodgkinpatiënte Stefanie Vanthuyne. Stefanie wil zich in de toekomst inzetten voor de jongerenwerking binnen onze Patiëntenvereniging, we hopen door de contacten die zij naar jongeren toe zal proberen te leggen jaarlijks een activiteit te kunnen inrichten specifiek voor deze doelgroep.

Hieronder lees je haar verhaal:

Stefanie Vanthuynne

Contact jongvolwassenwerking

Op kerstavond 2010 kreeg ik te horen dat ik Hodgkin had, wat een timing! Mijn eerste reactie toen de oncoloog me verzekerde dat het om kanker ging, was: "Dit kan niet, dit mag niet, ik heb 2 kleine kindjes die me nog nodig hebben. Zij mogen niet moeten opgroeien zonder hun mama." Sinds 20 december was ik in de mallemlen beland van allerlei onderzoeken. Op 24 december had men dan toch nog "goed" nieuws voor me, want ik had Hodgkin. Bestaat er dan een goede kanker dacht ik bij mezelf, terugdenkend aan het ziekteproces van mijn papa dat ik van dichtbij meegemaakt had, hij had zijn strijd tegen longkanker verloren in 2003 na bijna 5 jaar ziekte. Plots werd ik geconfronteerd met mijn eigen sterfelijkheid, en dat terwijl ik net nog mijn 32^e verjaardag vierde. Ik maakte onmiddellijk na de diagnose de klik dat het allemaal nog veel erger kon en dat ik zou vechten! En als het dan toch fout zou aflopen en ik binnenkort zou moeten sterven, wou ik tot het einde nog geleefd en genoten hebben.

Bovendien wou ik dat mijn kinderen me zouden herinneren (in hoeverre dat kon want ze waren nog zo klein) als hun opgewekte mama vol energie en levenslust. Vechten zou ik!

Vooraf mijn conditie liet het afweten sinds september. Mijn slechtere loopprestaties weet ik aan de vermoeidheid van de laatste maanden.

Ik was getrouwd, had een stressvolle job, een zoontje van 3 jaar en een dochtertje van 18 maanden, had een huishouden te runnen, en was altijd in de weer.

Die vermoeidheid was dus wellicht normaal, niks om me zorgen om te maken, zoveel mama's deden het me toch voor...

Sinds oktober kreeg ik last van jeuk aan de borstkas, en aan de schouder hinderde me iets als ik diep ademhaalde (vooral bij het lopen dus). De huisarts schreef me kinesitherapie voor en een zalf tegen de jeuk. Toen mijn arts de jeuk bekeek, werd me aangeraden om - niet dringend - een foto te laten nemen van de thorax omdat mijn borstbeen wat naar buiten stak.

Ik nam me voor om die foto tijdens de kerstvakantie te laten nemen, want daar zou ik toch niet speciaal een dag vakantie voor opofferen op het werk... Ondertussen groeide mijn borstbeen verder en toen ik half december ook last begon te krijgen van nachtzweeten en de jeuk aan mijn borstkas ook erger werd, besliste ik niet langer te wachten voor die foto.

Nadat de huisarts die foto's ontving, nam hij bloed, en vroeg me vrijdag een meer gedetailleerde CT-scan te laten maken. Op zondag was ik kapot van 10 km te joggen en kreeg ik enorme last van hoestbuien (met zelfs kleine spoortjes bloed tegen de avond).

Manlief verbood me om te gaan werken en zette me persoonlijk op maandagmorgen bij de huisarts af, terwijl hij nietsvermoedend naar zijn werk vertrok.

Bij de dokter krijg ik het slechte nieuws te horen dat er reeds een afspraak met de oncoloog voor me vaststond de volgende dag. Pas toen m'n dokter me uiteindelijk kalmeringspillen en slaappillen voorschrijft, besefte ik dat het héél slecht met me moest gesteld zijn.

Te voet thuisgeraakt, belde ik mijn man snikkend op en was ik als verlamd toen hij halsoverkop thuiskwam. De eenzaamheid die je na de diagnose voelt, valt niet te beschrijven. Hij was natuurlijk ook erg ongerust en zat erg met mij in, maar het ging uiteindelijk toch om mijn lichaam. Als er binnenkort misschien iemand alleen moest sterven, zou het ik zijn...

Op dinsdag voelde de oncoloog meteen nóg een klier boven mijn sleutelbeen die onmiddellijk verwijderd werd zodat we misschien nog de uitslag kregen tegen kerstavond... Onmiddellijk startten ook inspuitingen met bloedverdunners en zware medicatie omdat de grote tumor achter mijn borstbeen de hartslagader kon afknellen.

Tussendoor nog even snel een CT-scan met contrastvloeistof van de volledige buik. Nadien mocht ik mijn kinderen ophalen die bij mijn mama opgevangen werden. Hoe moest ik haar in hemelsnaam het nieuws vertellen dat haar enig kind nu ook ernstig ziek was?

De volgende dag stond een bronchoscopie op het programma, we kregen toch ook wat goed nieuws: geen uitzaaiingen in de longen of luchtwegen. Donderdag stond een botscan gepland, en daar kreeg ik ook onmiddellijk te horen dat er geen uitzaaiingen waren.

Op vrijdagmiddag, kerstavond, een nieuwe afspraak bij de oncoloog, waar het verdict Hodgkin viel. Het stadium zou bepaald worden aan de hand van een PET scan de volgende week. Ik word doorverwezen naar een ander ziekenhuis waar ik op maandag al een afspraak kreeg. Er ging duidelijk geen tijd verloren!

Op maandag ben ik al wat rustiger, en onderga ik onmiddellijk een botboring en beenmergpunctie. De dag nadien een nieuwe afspraak voor de PET scan; werd het ziekenhuis binnenkort mijn 2^e thuis? Ik hoopte heel erg van niet.

Op woensdag hoorde ik dat er geen uitzaaiingen waren in mijn beenmerg, en op donderdagmorgen moest ik binnen voor mijn eerste chemo van de ABVD kuur. Ik had 4 kuren te gaan, elke kuur bestaande uit 2 behandelingen en waarschijnlijk nadien bestralingen.

Vol goede moed en de nodige vechtlust ging ik op 30 december mijn eerste baxters halen onder het motto: "let's kill the monster."

Tijdens de chemo kreeg ik een ijskap op mijn hoofd, om eventueel haarverlies te voorkomen. De energie slonk de volgende dagen verder weg uit mijn lichaam en na de minste inspanning moest ik bijslapen.

Na een week kwam ik stilaan weer wat meer op krachten, elke dag een beetje meer, tot ik weer een afspraak had voor de volgende chemo.

Ondertussen waren de kindjes het precies al gewoon dat het niet meer mama was die 's nachts opstond, en ze riepen reeds spontaan om hun "papa". Mijn moederhart brak, zouden ze me ook zo snel vergeten en me door papa vervangen als dit hier fout afloopt?

Precies twee weken later kreeg ik de volgende portie vergif door de aderen gejaagd met de bijhorende misselijkheid. Naast mijn bed stond ondertussen ook al een emmer, die mijn man 's nachts liefdevol en zonder morren voor me schoonmaakte. Ik was ernstig ziek, maar pas nu voelde ik me ook ziek!

Kort daarna moet ik opnieuw onder de PET-scan om te evalueren of de chemo aansloeg. Het grote lymfoom achter het borstbeen was spectaculair gekrompen, maar ik had zelf ook al gevoeld dat die grote bult kleiner was geworden. De andere kleinere tumoren in de hals en boven het sleutelbeen waren bijna helemaal weg. OK, ik werd weer gemotiveerd om het hoofd niet te laten hangen en verder te vechten!

Bij de derde chemo mag ik echter 's middags na mijn bloedsuitslag al terug naar huis, mijn witte bloedcellen staan veel te laag. Enerzijds sterk ontgoocheld, mijn lichaam laat mij weer al eens in de steek terwijl de kankercellen nu weer ongestoord hun strijd kunnen verder zetten, anderzijds opgelucht dat ik een weekje extra kreeg om te bekomen.

Ik kreeg een haat-liefde verhouding met de chemo. Enerzijds moest ze wel mijn leven redden, anderzijds kreeg ik zo'n afschuw van deze chemische troep. De volgende chemo stond al op me te wachten een week later. Deze keer werd ik reeds misselijk in de auto op weg naar het ziekenhuis. Vreemd, dit werd psychologisch... Van de ziekenhuisgeur alleen al moest ik spontaan overgeven. Bovendien hadden die kartonnen spuugbakjes ook nog eens zo'n sterke geur dat ik nu nog steeds niet tegen de geur van geperst karton kan zonder spontaan te kokhalzen.

De komende dagen zijn niet beter, het enige dat ik nog doe is liggen, overgeven en slapen. Vanaf nu hou ik bij mijn planning rekening met “mijn slechte week” en “mijn goeie week”. De week na de chemo ben ik volledig van de kaart, de tweede week probeer ik zoveel mogelijk mijn schade in te halen om mijn huishouden weer wat op peil te krijgen, voor mijn gezin te zorgen, en om buiten te komen.

De volgende chemokuren gaan allemaal op tijd door dankzij de groeifactoren die de thuisverpleging en mijn man me ingespoten hebben. Ik mocht al bij al van geluk spreken met mijn Hodgkin als ik hoorde wat andere patiënten van de dagkliniek soms moesten ondergaan...

In maart krijg ik te horen dat ik waarschijnlijk nog 4 keer extra chemo zal krijgen en geen bestralingen wegens te groot risico op blijvende longschade.

De moed zinkt me in de schoenen, en mijn vechtlust verdwijnt als sneeuw voor de zon. Ik was die misselijkheid zo beu en was zo aan het aftellen. Zelfs bij het denken aan de chemo, kreeg ik spontaan braakneigingen. Enkel wie het zelf ooit meemaakte, kan begrijpen wat chemo met je doet.

Enkele dagen later wordt mijn dochter 2 jaar en crash ik. Voor het eerst sinds 20 december zie ik het somber in en zie ik allerlei rampscenario's voor me, ik ween voor het minste. Twee jaar geleden was alles perfect, nu is de situatie zeer slecht, wie weet ben ik er nog als mijn dochter haar 4^e verjaardag viert, binnen nu en 2 jaar...

Acht chemokuren verder en veel vrienden en familie armer, moet ik in mei verschillende onderzoeken hebben. Veel mensen hebben duidelijk schrik van kankerpatiënten en lieten sinds de diagnose helemaal niets meer van zich horen.

Midden mei vertelt mijn specialist me dat de chemo er op zit en er 15 bestralingen en 3 nabestralingen volgen. Op de PET scan waren alle slechte cellen weg. Ik spring een gat in de lucht als ik hoor dat de chemo en het bijhorende constante misselijke gevoel voltooid verleden tijd zijn.

De voorbereidingen voor de bestralingen werden genomen en mijn masker werd gemaakt, daarna vertrokken mijn man en ik voor enkele dagen naar Rome. We vierden ons 10 jarig huwelijk en het nieuws dat mijn gezondheid weer de goede richting uitgaat en genoten ervan. Even weg van ziekenhuizen, van alle ellende.

Half juni begonnen de bestralingen. Na 2 weken elke dag zelf naar het ziekenhuis gereden te hebben, beslis ik om gebruik te maken van ziekenvervoer.

Had ik dit maar eerder gedaan in plaats van het allemaal op mijn eentje te willen doen! Ik wou het kleine beetje energie dat me ondertussen nog restte enkel nog aan mijn gezin besteden. Ik was compleet op en de grote vakantie zou bijna beginnen, dan waren de kindjes elke dag thuis.

Verder had ik enkele kleine gevolgen van de bestralingen en was ik kortademig, maar ik had geen reden tot klagen. Had erger gezien in de wachtzaal!

Op 11 juli krijg ik mijn laatste bestraling, en val ik in een gat. De lang verwachte opluchting was er helemaal niet. Enkel een somber gevoel en een grote angst bleven over, die kanker ging als een schaduw overal met me mee. Ik stond ermee op, en ging er mee slapen. Letterlijk en figuurlijk, want 's avonds werd het een soort van ritueel om overal te voelen of ik geen klieren of knobbels voelde... Om het even wat ik deed, bij elk klein pijntje kreeg ik de bibber dat het er terug was. En ik was zó moe, zo moe van al dat vechten. Ik had geen sprankeltje energie meer over.

Midden augustus moet ik voor de 4^e keer onder de PET scan. Op 17 augustus komt het verlossende nieuws dat ik ervan af ben. Ik kan de tranen van geluk niet bedwingen, en kan het niet allemaal vatten. Ik geloof er weer een beetje meer in om samen met mijn man toch onze kinderen te zien opgroeien! Nu komt het erop aan opnieuw vertrouwen te krijgen in mijn eigen lichaam, en de energie terug te krijgen die ik ooit in een ver verleden had!

Met dank aan mijn man voor alle steun, voor alles dat hij voor ons gezin deed, bedankt ook om zo goed voor onze kindjes en mezelf te zorgen op de dagen dat ik het niet kon.

Bedankt aan mijn mama voor alle goede zorgen voor de kindjes en de vele huishoudelijke hulp. Bedankt aan de vrienden die er wel waren en me verzekerden van hun liefdevolle steun.

Ze kwamen niet af met grote woorden om te proberen me gerust te stellen, ze waren er voor me op een heel bijzondere, menselijke manier en dat was alles wat ik nodig had.

Ik apprecieerde het om behandeld te worden met medeleven maar zonder medelijden. Ik heb me echt opgetrokken aan de vele bezoeken, telefoontjes en berichtjes. Ze waren van een niet te onderschatten waarde!

Tot daar het verhaal van Stefanie, ze is te bereiken op stefanie.vanthuyne@telenet.be of via GSM 0477/82 16 56 na 19 uur.

Wanneer in een gezin iemand kanker krijgt treft dat meestal het ganze gezin, als mama's kanker krijgen heeft dat ook een grote impact op de kinderen. Pascale De Snijder schreef hierover een boek "Het hart van mama".

HET HART VAN MAMA is een uniek interactief prentenboek dat moeders met kanker helpt om hun kind voor te bereiden op een aangrijpende ervaring.

De auteur van dit boek, Pascale De Snijder (°1968), kreeg in mei 2006 huidkanker. Een periode om nooit meer te vergeten. Gelukkig kende haar verhaal een goede afloop. Met haar 13-jarige zoon kon de auteur over haar ziekte praten, maar ze stelde zich meteen de vraag hoe mama's zoiets moeten uitleggen aan hun kind. Wat als mama er niet meer is? Hoe gaan ze hun mama later herinneren?

Het prentenboek 'Het hart van mama' helpt mama's en hun kind(eren) om te praten over alle emoties die komen kijken bij deze verschrikkelijke ziekte en bereidt het kind, als het toch niet goed afloopt, voor op een aangrijpende ervaring, namelijk het afscheid van mama. Het kinderboek vertelt een interactief verhaal voor kinderen van 5 tot 9 jaar en hun mama. Het beschrijft tevens de ingrijpende veranderingen en helpt mama's met hun kind te communiceren over alle fases in het ziekteproces.

Het slechte nieuws vertellen aan je kind ...

Mama krijgt te horen dat ze kanker heeft. Hiermee begint voor een kind een verwarrende tijd met heel veel vragen en verdriet, maar toch ook met leuke dingen. Elke mama heeft de neiging om haar kind(eren) te beschermen en haar eigen zorgen en verdriet niet door te geven. Doen alsof er niets aan de hand is, zal er echter voor zorgen dat het kind met nog meer vragen zit.

Samen een schatkist vol herinneringen maken

Het hart van mama' wil alle mama's en hun kind(eren) dan ook iets persoonlijks laten maken zodat mama altijd aanwezig zal blijven. Soms volstaan woorden niet om gevoelens uit te drukken maar lukt het wel door gebruik te maken van tekeningen, knutselwerkjes of foto's. Door samen een schatkist vol herinneringen aan mama te maken, blijft mama verder leven. Al zijn de kinderen nog zo klein, mama zal voor eeuwig in de schatkist aanwezig zijn. Mama's en kinderen vinden in het boek talrijke praktische tips voor het maken van een schatkist.

Het boek 'Het hart van mama' wordt warm aanbevolen door de Vlaamse Liga tegen Kanker en de Stichting tegen Kanker.

Het hart van mama

Tekst: Pascale De Snijder

Illustraties: Kaatigo

Uitgegeven bij Baeckens Books

36 pagina's

Verkoopprijs: 12,95 euro

te koop in de betere boekhandel.

Kinderen worden ook heel vaak geconfronteerd met het ziek zijn van één van de grootouders, dit was het geval bij Griet De Broeck, eind 2009 kreeg ze borstkanker, 2010 was een aaneenschakeling van behandelingen. Haar kleindochter Ada was op dat moment bijna drie.

Ada stelde veel vragen en maakte de 'ziek zijn'-periode ook vaak van zeer nabij mee. Haar vragen en fantasievolle beleving van het 'gevecht' maken die periode voor Griet vaak dragelijk en soms zelfs hilarisch grappig. Ze schreef voor Ada hun verhaal op voor later, wanneer ze de foto's van kale oma ziet en zich het hele verhaal misschien niet meer kan herinneren. Nu het verhaal klaar is, wil Griet het eigenlijk graag delen met andere kinderen en oma's en misschien ook een heel klein beetje met de kankermonsters...als ze braaf zijn.

Sara Desanghere is master in de schilderkunst en misschien zelfs nog belangrijker: haar schoondochter, ze zorgde voor de prachtige illustraties.

Misschien kan hun verhaal ook jullie helpen in het gevecht, ik laat jullie in ieder geval een paar bladzijden meelesen in het boek. Het is heel mooi verwoordt en de illustraties zijn gewoon prachtig.

Met de groetjes van Ada en haar oma

Een paar dagen later bel ik naar oma. Oma is thuis, dus niet meer ziek!!!

Ik ben blij en ga morgen bij oma logeren met mama.

Oma heeft nog een beetje pijn aan haar arm, maar ik help haar om de zware doos met duplo blokken te dragen.

Mama zegt dat oma nog niet helemaal genezen is en terug naar het ziekenhuis moet.

Opnieuw gaan we haar bezoeken en geloof ik er niets van, van dat ziek zijn. Oma zit in de zetel en leest een boekje. Misschien is oma gewoon moe.

Wanneer oma opnieuw thuis is uit het ziekenhuis en ik opnieuw mag gaan logeren, vertelt oma me een geheim.

Oma is wel echt ziek, maar je kan het niet zien. Oma heeft kankermonsters in haar binnenkant. De dokter heeft er in het ziekenhuis een paar weggehaald, maar de kankermonsters waren te slim en verstopten zich voor de dokter. De dokter en oma hebben een geheim plannetje afgesproken. Ze gaan de monsters verslaan, maar ze moeten wel slim te werk gaan.

Ik wil de kankermonsters wel eens zien, maar dat gaat niet, zegt oma. Ik kijk stilletjes in oma's T-shirt en zie een zwarte streep op haar borst en onder haar arm, maar geen kankermonsters.

We praten stilletjes, misschien horen de kankermonsters ons anders wel.

Oma verklaapt me het plannetje van de dokter. Hij gaat oma geheime medicamenten geven, dat zijn de chemo ridders, en die gaan dan vechten tegen het monster.

Daarom moet oma dus nog vaak terug naar het ziekenhuis. Wanneer die twee vechten, gaat oma's haar wel uitvallen. Dan is oma dus een kletskep!

Ik moet lachen, want dat gaat wel een beetje gek zijn. Oma lacht ook. Ja, dat zal wel een gek gezicht zijn, zegt ze!

Ik beloof oma mee te vechten en oma zegt dat we dan zeker gaan winnen. Eigenlijk is het wel spannend.

Ik vraag me af of ik een stok of een zwaard moet klaarleggen voor het gevecht met de kankermonsters. Of misschien moeten we wel een val maken en ze naar buiten lokken?

Tot daar een stukje uit het verhaal, wie het boek wil kopen kan dat in de boekhandel op basis van het ISBN nummer (zie technische fiche) of via mail bij de uitgeverij: info@mijpublishing.be of via de website www.mijpublishing.be

Technische fiche:

Auteur: Griet De Broeck

Illustraties: Sara Desanghere

Uitgegeven bij mijPublishing ISBN nummer: 978 90 78715 60 3

Aantal blz: 12 + 4 cover

Formaat: A4 Druk: vierkleuren, geniet gebonden

Geïllustreerd Boekhandelprijs: € 10

Verschijningsdatum: medio maart 2012

Dat was het voor wat betreft de rubriek gericht naar de jongere generatie onder ons.

Ondertussen hielden we op 5 mei onze tweede activiteit voor dit jaar de BBQ. Ondanks het grijze weer werd het toch een succes. Terwijl de kok buitenstond onder een afdakje - gelukkig regende het niet - zaten wij met z'n allen gezellig binnen.

We hadden de accommodatie voor ons alleen en namen uitgebreid de tijd om te aperitieven met de nodige lekkere tapas erbij; ondertussen werd onder lotgenoten heerlijk bijgepraat.

Qua eten ontbrak het ons aan niets, vlees genoeg en naast het saladebuffet werden zelfs frietjes geserveerd, voordien nog nooit gezien op een BBQ. De sfeer was heerlijk relaxt, we genoten met zijn allen weer van een succesvolle namiddag, dat getuigen trouwens volgende foto's:

Hieronder de uitnodiging en het programma voor ons symposium, we hopen er jullie allen te mogen begroeten.

SYMPOSIUM LYMFKLIERKANKER “Omtrent Lymfomen”

ZATERDAG 8 SEPTEMBER 2012

Cultuur- en Congrescentrum HET PAND Universiteit Gent

Onderbergen I te Gent (centrum).

in samenwerking met het UZ Gent

de Universiteit Gent

het AZ Sint Jan Brugge

het AZ Groeninge Kortrijk

- 9u00   Ontvangst
- 9u30   Intro
- 9u45   **Dr. A. Van Hoof Hematologie AZ St. Jan Brugge**
Hodgkinlymfomen
- 10u30   **Dr. K. Vaneygen Hematologie AZ Groeninge Kortrijk**
De laattijdige gevolgen van de behandeling
- 11u15   **Prof. Fr. Offner – Hematologie UZ Gent**
Non-Hodgkinlymfomen
- 12u15   Vragenronde
- 12u30   Wandelbuffet
- 14u00   **Dr. Jan Van Elsen - Huisarts - Gent**
De rol van de huisarts in de oncologie
- 14u45   **Kristien Stallaert - Psychologe AZ Nikolaas – St.-Niklaas**
Kanker en toch genieten
- 15u30   **Closing drink en gelegenheid tot napraten onder lotgenoten**

Inschrijven tegen uiterlijk 1 september via email: hodgkinzelfhulp.wvl@pandora.be of telefonisch op 059/23 85 65, de inschrijvingen zijn pas geldig na storting van het bedrag op onze rekening BE72 7765 9212 8416. Leden en partners betalen 20 € p.p. lunch inbegrepen, niet leden betalen 25€ Inschrijven zonder lunch kan aan de prijs van 10 €

Met het openbaar vervoer is het Pand vanaf het station Gent Sint Pieters te bereiken met tramlijn 1 (om de 12 min.) afstappen Gent—Korenmarkt (Hoek St. Niklaasstraat).

Ik laat jullie hierbij graag weten dat de datum voor onze bowling-pasta party vastligt op 27 oktober, een uitnodiging volgt in een volgende nieuwsbrief. Hou deze datum alvast vrij in jullie agenda.

opmaak nieuwsbrief
Chantal Denblijden
Voorzitter